

Исторически доказателства за Възкресението на Исус Христос

Трифон Трифонов *
(Дебат в НБУ, 22.04.2008 г.)

Здравейте. Колегите преди мене говориха за историческите аспекти на християнството в България, както и за етично моралната страна на християнското учение. Аз ще се спра на историческите доказателства за Възкресението на Исус Христос.

Днес мнозина смятат, че християнството е ирационално и не подлежи на аргументация. Наистина, съществуването на Бога спада към метафизичната сфера, следователно не може да бъде предмет на експериментални научни изследвания и доказване. Например, твърди се, че животът след смъртта, за който говори Библията е недоказуем от научна гледна точка. В тази връзка се сещам за онзи виц, в който две бебета близнаци си говорили в корема на майка си.

Едното казало: “Дали там отвъд има живот?” Другото отговорило: “Не знам, никой не се е върнал оттам, за да каже”. Това, че нещо не се вижда, не означава че не съществува.

И така, Бог е Дух, но според Библията той се намеси в човешката история чрез въплъщението си в Исус Христос. Исус Христос е бил историческа личност и днес почти никой не оспорва това. За неговото съществуване свидетелстват както евангелията, така и независими източници, като еврейския историк Йосиф, например.

Въпросът, който днес вълнува много хора е дали наистина Исус е бил този, за когото се представя? Дали наистина той е бил Божият Син, Месия? Съществуват много аргументи в подкрепа на тезата за Божествената природа на Исус Христос. Може би най-силният аргумент е неговото възкресение. В моето изложение искам да се спра на няколко важни факта, свързани с него:

1. Новият Завет, част от който са и евангелските разкази за смъртта и възкресението на Исус Христос са били разпространявани по времето на хора, очевидци на възкресението. Тези хора със сигурност биха отхвърлили достоверността на възкресението, ако то не беше факт. Освен това, авторите на четирите евангелия или са били свидетели, или предават разказите на очевидци на самите събития.
2. Достоверността на самия Нов Завет е потвърдена от многобройните исторически открития на негови ръкописи. Интересно е, че колкото повече се отдалечаваме във времето от момента на написването на Новия Завет, толкова по-сигурни сме в неговата

* По материали от Джош Макдауъл, Evidence for the Resurrection,
<http://www.leaderu.com/everystudent/easter/articles/josh2.html>

историческа правдивост. Това е така, защото непрекъснато се откриват нови ръкописи на Новия Завет. В момента разполагаме с 24,000 преписа, най-ранните от които датират от 130 г.сл.Хр. Уилям Рамзи, който цели 15 г. се опитва да развенчае авторитета на Лука като историк и достоверността на Новия Завет, заключава: „Лука е историк от първа класа... Този автор се нарежда до най-великите историци.” Блейкок потвърждава, че за възкресението на Христос разполагаме с по-достоверни доказателства от повечето факти в древната история.

Възкресението

След смъртта на Исус, тялото му е повито с плащеница и поставено в каменен гроб, на чийто вход с помощта на специални лостове е поставен огромен камък и римска стража, която поставя печат на гроба. След 3 дни жените отиват да видят гроба и виждат, че камъкът е преместен, печатът – счупен, а гробът - празен. През следващите 40 дни Исус се явява на повече от 500 човека на различни места, за което свидетелства апостол Павел.

Факт 1: Нарушеният римски печат

Всеки, дръзнал да наруши печата, който символизира властта на Римската империя е попадал под жестокия удар на Римското право. При доказване на провинението, тези хора били екзекутирани веднага след залавянето им, като били разпъвани на кръст надолу с главата. Страхът от подобно наказание действал превантивно. Като се има предвид колко деморализирани са били учениците на Христос след смъртта му, едва ли те биха дръзнали да го направят.

Факт 2: Празната гробница

Друг очевиден факт след възкресението е празната гробница. Учениците на Христос не са отишли в Атина или Рим да проповядват, че Христос е възкръснал от мъртвите. Те са се върнали право в Ерусалим, където всеки би могъл да провери дали тяхното учение отговаря на истината. Затова тук не може да става и дума, че е станала грешка и учениците на Христос са объркали неговия гроб. Празният гроб бил нещо твърде очевидно, за да бъде отречено. Паул Алтхаус посочва, че фактът на възкресението ‘не би могъл да бъде поддържан нито ден, нито час дори, ако хората бяха открили, че гробът не е празен’. Не само еврейските, но и римските източници потвърждават факта на празния гроб. Д-р Пол Майвер посочва, че ‘ние разполагаме с положителни свидетелства от враждебни на християнството източници, което е най-силното историческо доказателство за празния гроб’.

Факт 3. Преместеният камък

Първото нещо, набило се очи на дошлите до гроба хора било, че камъкът бил преместен на значително разстояние от гробницата, като между него и нея имало леко възвишение. Като че ли някой го е бил вдигнал и поставил на това място. Как биха могли учениците на Исус да дойдат, да минат на пръсти покрай стражите, да преместят камъка и да откраднат тялото? Това звучи твърде несериозно, за да е истина.

Факт 4. Римската стража

Римската стража се разбягва и напуска своя пост. Как може да се обясни тази своеволна постъпка, след като те са знаели, че за това си деяние ще бъдат наказани със смърт? Един от начините за смъртно наказание бил войниците да бъдат съблечени и изгорени живи в огъня, запален с помощта на техните дрехи. Д-р Джорд Къри, изследовател на римската военна дисциплина пише, че поради страха от наказание войниците проявявали ‘стриктна дисциплина по време на пост, особено по време на нощна стража’.

Факт 5. Плащеницата на Исус

Всъщност, гробът на Исус не е бил съвсем празен поради удивителен феномен. Йоан, един от учениците на Исус, вижда в гроба плащеницата, останала така, като че ли в нея все още е тялото на Исус. И въпреки това, тя била празна! Тази гледка би направила от всеки невярващ вярващ. Йоан никога не забравил това.

Над 500 свидетели

Няколко много важни фактори често се подминават, когато се разглеждат явяванията на Исус на отделни хора след Възкресение. Първият е, че Исус се явява на повече от 500 свидетели, по различно време и на различно място. Това само по себе си доказва, че тук не става въпрос за халюцинации, за каквито някои се опитват да ги представят. От медицинска гледна точка това е невъзможно да се случи. Второ, голяма част от тези свидетели са били все още живи, когато Павел посочва този факт в своето първо послание до коринтяните, гл. 15. С други думи, апостол Павел казва: „Ако не вярвате на мен, питайте тях”. И трето, едно от тези явявания е на самия Савел – дотогава яростен противник на християнството, под чието ръководство много християни намират смъртта си или биват хвърлени в затвора. След явяването на Христос Савел приема името Павел и се превръща в Христов апостол в езическия свят.

‘Исус принадлежал’?

И накрая, нека разгледаме теорията, популяризирана от Вентурини пред няколко века, която често се цитира и днес. Според нея Исус не е умрял, а само е принадлежал от умора и загуба на кръв. По-късно в гроба той се съвзема и напуска гроба, а учениците решават, че той е възкръснал. Опровержението на тази теория идва от човек, който не вярва в самото възкресение. Давид Щраус нанася смъртен удар на теорията, като казва: „Невъзможно е човек, който е в рани и полумъртъв, и който се нуждае от медицинска намеса и превързване на раните, да избяга от гробницата, да отиде при учениците и да ги накара да повярват, че Той е победител над смъртта, князът на Живота. Тази гледка би извикала у тях по-скоро състрадание, отколкото да промени тъгата им в ентузиазъм и да ги накара да му се покланят и да започнат да проповядват в Негово име.”

Всеки един от тези аргументи сам по себе си показва истинността на възкресението. Взети заедно, те представляват убедително доказателство за това, че Исус Христос е наистина Божият Син, който е умрял и възкръснал за човечеството. И ако неговото възкресение е реален исторически факт, то ние имаме основание да вярваме и на думите на Исус, че той ще се върне да съди света. «Защото Бог толкова възлюби света, че даде своя единороден Син, за да не погине никой, който вярва в него, но да има вечен живот.» (Йоан гл. 3, ст. 16). Благодаря за вниманието.